

telse. Gaardmændene en ubetydelig Skattelettelse og Husmændene slet ingen. Disse Ord af den højtærede Finansminister kan jeg fuldstændig gøre til mine. Det har vist sig, at det er det, der er blevet Følgen: Skattelettelser for de rige, de velstillede, medens de ikke ere komne Smaafolk til gode.

Jeg skal herefter vende mig til den højtærede Landbrugsministers Budget. Det synes nu, at der er ved at komme lysere Tider for Statens Skovarbejdere. Det er ret betegnende, at det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) straks den første Dag rettede en Forespørgsel til den højtærede Minister, og at denne saa svarede, at nu havde han begyndt at tænke over denne Sag. Der er blevet nedsat en Kommission, som skulde tage disse Spørgsmaal under Overvejelse. Tre Overførstere og de tre ældste Skovridere sidde nu og spekulere paa, om man skal forhøje Skovarbejdernes Lønning. Jeg synes nu egentlig ikke, at det havde været nødvendigt, at gaa til et saa stort Apparat som en Kommission i denne Anledning. Naar man ved, at Statens Skovarbejdere om Vinteren har en Dagløn af 1 Kr. 60 Øre, synes jeg slet ikke, at det er nødvendigt at nedsætte en stor Kommission for at undersøge, om det nu er en passende Dagløn eller ikke, om man skal gaa til en Forhøjelse eller ikke. Det forekommer mig, at man meget godt kunde have sprunget denne Kommission over og straks taget fat paa at forhøje deres Lønning. Naar Skovarbejderne f. Eks. oplyse, at de ved Akkordarbejde ofte ikke ere i Stand til at tjene mere end 1 Kr. 25 Øre daglig, behøvedes der virkelig ingen Kommission for at undersøge, om det nu ogsaa er en passende Løn at byde Folk for saa stærkt et Slid, som det er at arbejde i Statens Skove. Men i hvert Fald vidner det jo om, at man nu begynder for Alvor at tænke over denne Sag. Naar der nu gøres noget fra Regeringens Side, tror jeg ikke, at det er for Skovarbejdernes Skyld, thi hvis man virkelig nærrede Kærlighed til dem, havde man ikke ladet dem Aar efter Aar forgæves henvende sig til Statsmagten, saa var man resolut traadt til og havde givet dem en nogenlunde anstændig Løn. Jeg tror, at det er for de Herrers egen Skyld. Skovarbejderne ere nemlig ved at blive generede for de Herrers. Jeg har i Sommer blandt andet været til Stede paa et Møde i Horsens, hvor den højtærede Finansminister var til Stede, og hvor Regeringens Stilling til Skovarbejderne kom paa Tale.

Der havde den højtærede Finansminister intet andet at sige dertil end: Jeg kender ikke den Sag, jeg skal sætte mig ind i den og undersøge den. Det er nu mærkeligt, eftersom den højtærede Finansminister har siddet her i Tinget i adskillige Aar og været Medlem af Finansudvalget, hvor denne Sag har været forhandlet adskillige Gange, at han saa ude paa Møderne maa gribe til at fortælle noget saadant. Det glæder mig naturligvis, at den højtærede Finansminister nu vil sætte sig ind i det, og jeg er sikker paa, at naar han har sat sig rigtig ind i det, da vil det blive til Skovarbejdernes Fordel. Jeg har ogsaa hørt andre ærede Medlemmer blive generede af dette Spørgsmaal. Og man kan saa godt forstaa, at naar en Regeringsmand er ude paa et offentligt Møde og der i høje Toner taler om sin Kærlighed overfor de smaa i Samfundet, særlig overfor Arbejderne, saa er det generende og forstyrrende, naar der nede fra Forsamlingen lige op i hans Øjne raabes: Skovarbejderne! En Regeringsmand kommer ud af Fatning og ved ikke, hvad han skal svare, han maa, som den højtærede Finansminister, sige: Jeg kender ikke denne Sag, men jeg skal sætte mig ind i den. Lad os nu haabe, at denne Sag maa blive alvorlig undersøgt, at ikke alene Ministeriet, men ogsaa ærede Medlemmer ville sætte sig alvorligt ind i den. Jeg føler mig da overbevist om, at ved 3die Behandling, maaske allerede ved 2den Behandling, vil der foreligge Forslag om Forbedring af Skovarbejdernes Lønning. Jeg tror ikke, der er ret mange af de ærede Regeringsmænd, der have Lyst til at gaa til de kommende Valg med den Stilling, de tidligere have indtaget overfor Skovarbejderne. — Det er ogsaa interessant at se, at naar saadanne Spørgsmaal, som f. Eks. Forhøjelsen af de smaa Understøttelser, der have været givne til ikke pensionsberettigede Statsarbejdere, disses Enker og Børn, foreligge, ser man her det ene Medlem af Regeringspartiet efter det andet staa frem og i rørende Ord takke Ministeren, fordi han har stillet dette Forslag. Men det er mærkeligt, at de samme ærede Medlemmer, naar disse Spørgsmaal have været fremme Gang efter Gang tidligere, aldrig have villet røre en Finger for at fremme denne Sag. Jeg undrede mig f. Eks. i Aftes over, at høre det ærede Medlem for Skelskør (R. Andersen) staa frem og bringe Ministeren en Tak for disse Understøttelser, jeg havde hellere set, om det ærede Medlem var staaet frem og havde talt Skovarbejdernes Sag. Det er